

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **ŽIVO, spol. s r.o.**, IČ 47539984
sídlem Debřská 2, 293 06 Kosmonosy
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Marvanem
sídlem Vodičkova 31/710, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 č. j. MK 63 706/2019 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 č. j. MK 63 706/2019 OLP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 9 800 Kč do rukou jejího zástupce JUDr. Jiřího Marvana, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ministr kultury (dále též „ministr“) potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též „žalovaný“ či „ministerstvo“) ze dne 12. 9. 2018 č. j. MK 57629/2018. Tímto rozhodnutím ministerstvo k žádosti žalobkyně ze dne 9. 11. 2017 určilo, že budova č. p. 2 na pozemku parc. č. 1366/5 v k. ú. Kosmonosy (dále též „budova č. p. 2“), je kulturní památkou.
2. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
3. Dne 10. 11. 2017 ministerstvo obdrželo žádost žalobkyně (tehdy žadatelky) ze dne 9. 11. 2017, aby určilo, zda budova č. p. 2 je či není kulturní památkou podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).
4. Ministerstvo shromáždilo ve věci tyto podklady: kopii stránky Rejstříku státních seznamů, kopii původního evidenčního listu kulturní památky týkající se zámku č. p. 1 Kosmonosy,

kopii evidenčního listu parku zámku v Kosmonosech, kopii rozhodnutí ONV Mladá Boleslav o zápisu kulturní památky zámku č. p. 1 Kosmonosy, kopii vyrozumění o zápisu kulturní památky zámku č. p. 1 Kosmonosy ze dne 26. 1. 1973, kopii stránky seznamu kulturní památky zámku č. p. 1 Kosmonosy. Na základě zmíněných podkladů ministerstvo rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018 č. j. MK 57629/2018 určilo, že budova č. p. 2 je kulturní památkou. Proti tomuto rozhodnutí žadatelka brojila rozkladem, o němž rozhodl ministr napadeným rozhodnutím.

5. V napadeném rozhodnutí ze dne 8. 10. 2019 č. j. MK 63 706/2019 OLP ministr k určení budovy č. p. 2 kulturní památkou odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018 č. j. 9 As 330/2016-192, a dále uvedl, že do rejstříku státního seznamu byla na základě rozhodnutí ONV Mladá Boleslav ze dne 18. 2. 1965 č. j. Škol.-Kult.138/65 zapsána kulturní památka č. 1599 „zámek č. p. 1“. Podle Metodických pokynů ze dne 3. 3. 1961 č. j. 1211/1961 k založení a jednotnému vedení státních seznamů kulturních památek, oddíl II č. 1, se nemovitá kulturní památka eviduje podle popisného čísla hlavní budovy, přičemž se za kulturní památku považuje i skupina budov a přilehlých ploch, které tvoří historicky spolu související jednotku. Z tohoto důvodu je ve státním seznamu zápis proveden ve znění „zámek č. p. 1“. Při tzv. Generální aktualizaci bylo jejím účelem „zpřesnění dosavadní evidence nemovitých kulturních památek a získání spolehlivých podkladů pro státní seznam a pro budoucí založení Ústředního seznamu nemovitých kulturních památek“ (viz Pokyny pro generální aktualizaci státního seznamu nemovitých kulturních památek spojenou s prostorovou identifikací a převodem některých údajů na automatizované zpracování v Monumis, str. 22) byl popis památky zpřesněn o její součásti, a to jak v tzv. Jmenném seznamu, tak v kartách tzv. Generální aktualizace, které jsou součástí státních seznamů. V uvedeném zpřesnění je pod č. 1599/2 uvedena budova panského dvora. Přestože v kartě ani seznamu není uvedeno č. p. budovy, jedná se o nynější budovu č. p. 2., což je zřejmé i z mapy stabilního katastru z roku 1842 a dobových vyobrazení z let 1752 a 1833. Ke ztotožnění budovy panského dvora jako budovy č. p. 2 vede i skutečnost, že v kartě Generální aktualizace pro budovu panského dvora je v kolonce využití uvedeno „dříve hospodářský objekt, dnes převážně administrativní prostory stát. statku“, což odpovídá tvrzení žadatelky v odst. 8 žádosti. Žádné další budovy (sýpka, stodola, obytný domek), které stojí v prostoru statku, nejsou typologicky zaměnitelné za budovu panského dvora.
6. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
7. V žalobě žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávně zjištěný skutkový stav a pro nesprávné právní posouzení věci. Žalobkyně uvádí, že budova č. p. 2 nebyla do státního seznamu kulturních památek nikdy zapsána. Ve sbírce příloh není žádná fotografická, měřičská, mapová ani modelová dokumentace, která by identifikovala budovu č. p. 2, příp. budovy panského dvora. Součástí seznamu není snímek z katastrální nebo pozemkové mapy ani jiných mapových operátů, který by zachycoval budovu č. p. 2, nebo nejbližší okolí, s památkou pohledově související. Ve sbírce příloh není uloženo ani rozhodnutí o zápisu budovy č. p. 2 do státního seznamu kulturních památek, neboť takové rozhodnutí neexistuje. Žalovaný přitom neuvádí žádné rejstříkové číslo, pod nímž by měla být budova č. p. 2 do státního seznamu kulturních památek zapsána. Ve státním seznamu kulturních památek byl proveden pouze zápis památky „zámek č. p. 1“, uvedený zápis však neidentifikuje za zapsanou památku i budovu č. p. 2., která je samostatně stojícím objektem, s přiděleným samostatným číslem popisným, a stojí mimo zámek č. p. 1., není s ním stavebně ani funkčně propojena, a od zámku se nachází ve vzdálenosti více než 100 m. Dále obě nemovitosti stojí na jiné parcele, které nejsou ničím propojené. Budova č. p. 2

má parc. č. 1366/5, zatímco zámek č. p. 1 má parc. č. 1363. Zámek č. p. 1 byl dříve vlastněn Místním národním výborem Kosmonosy, zatímco budovu č. p. 2 vlastnil a spravoval před 1. 1. 1988 Státní statek Mnichovo Hradiště, poté JZD Plazy. Skutečnost, že nebyla splněna ani jediná z podmínek, za jakých je možné považovat věc za kulturní památku po 1. 1. 1988, stanovených rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018 č. j. 9 As 330/2016-192, žalobkyně namítala již v rozkladu. Žalovaný se však touto námitkou nezabýval, toliko konstatoval, že je sporné splnění pouze poslední ze stanovených podmínek, tj. možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech, případně doprovodných listin.

8. Podle žalobkyně nelze dovodit toliko z Metodických pokynů ze dne 3. 3. 1961 č. j. 1211/1961 k založení a jednotnému vedení státních seznamů kulturních památek, že by ve státním seznamu existoval zápis budovy č. p. 2 ke dni 31. 12. 1987. Ani dělení objektů na hlavní budovy a vedlejší, jak to žalovaný činí v napadeném rozhodnutí s odkazem na zmíněný metodický pokyn, nelze aplikovat. Budově č. p. 2 bylo totiž od počátku přiděleno samostatné číslo popisné, ve všech právních vztazích vystupovala samostatně a nikdy nebyla součástí jiné „hlavní“ budovy, natož zámku č. p. 1. Co je vedlejší budovou, bylo nutné vždy posuzovat podle skutkového stavu a okolností existujících v době platnosti příslušného právního předpisu, nikoli podle okolností existujících před více než 180 lety či 260 lety, jak to činí žalovaný s poukazem na mapu stabilního katastru z roku 1842 a dobová vyobrazení z roku 1752 a 1833. Z fotografií doložených k rozkladu vyplývá, že zámek č. p. 1 je samostatným objektem bez vedlejších budov, avšak na tyto námitky a předložené fotografie žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval.
9. Žalobkyně proto tvrdí, že na základě záznamu v tzv. Jmenném seznamu nelze budovu č. p. 2 považovat za kulturní památku. Záznam ve Jmenném seznamu není zápisem do státního seznamu kulturních památek, tento záznam proto nemůže mít veřejnoprávní účinky, které zápisům ve státním seznamu kulturních památek propůjčuje § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o státní památkové péči*“). Navíc u žádné položky ve Jmenném seznamu není uvedeno datum provedení záznamu, označení orgánu veřejné moci, který tzv. Jmenný seznam sestavil, označení osoby odpovědné za správnost provedených záznamů, číslo jednacích dokládajících, že jde o dokument vzniklý při výkonu veřejné správy atd. Žalobkyně rovněž v rozkladu namítala, že tzv. Jmenný seznam kulturních památek neexistoval před 1. 1. 1988, jelikož jsou v něm uvedené objekty, které se staly kulturními památkami na základě rozhodnutí Ministerstva kultury z let 1990 až 1991 v době platnosti zákona o státní památkové péči. K uvedené námitce však žalovaný uvedl, že všechny uvedené památky byly do rejstříku státního seznamu zapsány 3. 12. 1987, ale z důvodu pozdějšího zpochybnění těchto zápisů byly posléze prohlášeny za kulturní památky.
10. Žalobkyně dále uvádí, že zápis budovy č. p. 2 do státního seznamu kulturních památek nebyl proveden ani na základě tzv. Generální aktualizace. Z rozhodnutí Okresního národního výboru Mladá Boleslav ze dne 1. 12. 1987 č. j. 662/87 vyplývá, že budova č. p. 2 nebyla ani neměla být do státního seznamu kulturních památek zapsána. Příloha tohoto rozhodnutí uvádí několik desítek objektů, které byly při Generální aktualizaci zapsány dne 2. 12. 1987 do státního seznamu kulturních památek. Žádná z těchto položek však nezmiňuje předmětnou budovu č. p. 2 (ani budovu panského dvora). Žalobkyně byť navrhovala důkaz uvedeným rozhodnutím, žalovaný se s touto námitkou ani důkazem nevypořádal. Rovněž záznam v kartě tzv. Generální aktualizace není zápisem do státního seznamu kulturních památek, nemůže mít proto veřejnoprávní účinky, které zápisům ve

státním seznamu kulturních památek propůjčuje § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Jedná se o ručně vyplněné údaje některých položek předtištěného formuláře, většina údajů ve formuláři je nevyplněná, je bez jakéhokoli podkladu. Žádný z těchto formulářů není opatřen datem jeho vyhotovení, nelze určit, který orgán veřejné moci tento dokument vystavil a kdy, kdo je odpovědný za jeho správnost, žádný z dalších předložených důkazů tento formulář nikde nezmiňuje jako podklad pro činnost správních orgánů. Do státního seznamu kulturních památek byl zapsán pouze „zámek č. p. 1“, nikoli „areál“ zámku č. p. 1 s jeho okolím. Jmenný seznam i karta tzv. Generální aktualizace operují s pojmem „areál“, tento pojem však zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o kulturních památkách“) nedefinuje a nezmiňuje ho ani přechodné ustanovení § 42 odst. 1 ani jiná ustanovení zákona o státní památkové péči. Žalobkyně proto namítá nezákonnost záznamu ve Jmenném seznamu a záznamu v kartě tzv. Generální aktualizace. O skutečnosti, že budova č. p. 2 nebyla zapsána do státního seznamu kulturních památek a ještě na počátku roku 1988 nebyla za kulturní památku považována, svědčí naopak hospodářská smlouva ze dne 25. 2. 1988 č. 4/1988 D, již se budova č. p. 2 s účinností k 1. 1. 1988 převádí ze Státního statku Katusice na Jednotné zemědělské družstvo Plazy, a která neobsahuje souhlas příslušných státně-památkových orgánů s převodem, byť to tehdy platná právní úprava vyžadovala. Na tuto skutečnost ministerstvo ani žalovaný nijak nerefletovali. Podle žalobkyně se tudíž žalovaný dopustil ústavně zakázané libovůle, když na projednávaný případ uplatnil protichůdnou argumentaci, oproti svému dřívějšímu rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016 č. j. MK 34092/2016/OLP. Tehdy ministr kultury při posuzování věci vědomě vyloučil z okruhu posuzovaných podkladů jak Metodický pokyn z roku 1961, tak tzv. Jmenné seznamy.

11. Závěrem žalobkyně namítá nicotnost zápisu objektu „zámek č. p. 1“ ve státním seznamu kulturních památek, kterou namítala též v podaném rozkladu. Žalovaný se však touto námitkou nezabýval, toliko odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018 č. j. 9 As 330/2016-192. Podle žalobkyně o zápisu zámku č. p. 1 do státního seznamu kulturních památek rozhodl Okresní národní výbor v Mladé Boleslavi, který však k tomuto nebyl příslušný, zápis považuje proto za nicotný.
12. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Konstatoval, že žalobní námitky byly vypořádány v řízení před ministerstvem a v napadeném rozhodnutí, proto odkázal na odůvodnění rozhodnutí ministerstva a napadeného rozhodnutí.
13. Žalobkyně v replice k již uplatněné žalobní argumentaci doplnila, že všechny ostatní objekty stojící v okolí zámku s přiděleným číslem popisným byly do státního seznamu kulturních památek zapsány jako samostatné objekty (např. kostel Nalezení svatého Kříže pod č. 1596, bývalý klášter piaristů pod č. 1597, později sloučeno s č. 1596, Loreta pod č. 1598, fara pod č. 1600). Kromě toho do státního seznamu byly detailně zapsány i přidružené objekty náležející k zámku č. p. 1, kterým číslo popisné přiděleno nebylo, jako jsou: socha sv. Jana Nepomuckého před zámkem pod č. 1602, socha sv. Jana Nepomuckého za zámkem pod č. 1603 později přepsáno na č. 1598/7.
14. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, byť jej požadoval žalobce, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
15. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

16. Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*
17. Podle § 2 odst. 1 zákona o kulturních památkách *památkou je kulturní statek, který je dokladem historického vývoje společnosti, jejího umění, techniky, vědy a jiných oborů lidské práce a života, nebo jest jí dochované historické prostředí sídlištních celků a architektonických souborů, anebo věc, která má vztah k význačným osobám a událostem dějin a kultury.*
18. Podle § 7 odst. 1 zákona o kulturních památkách *památky se zapisují z evidenčních důvodů do státních seznamů památek. Chráněny jsou i památky do těchto seznamů nezapsané. Podle odst. 3 tohoto ustanovení národní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou. V ostatních případech rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru.*
19. Podle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči *za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory,*
 - a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické,*
 - b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.*
20. Podle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči *kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.*
21. Městský soud shledal žalobu důvodnou.
22. V souzené věci podstatou sporu je otázka, zda budova č. p. 2 je kulturní památkou či nikoliv.
23. Lze konstatovat, že k zajištění ochrany kulturních památek na území České republiky došlo přijetím zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (v rozsudku též jako „*zákon o kulturních památkách*“). Památka byla v § 2 odst. 1 zákona definována pomocí vymezených znaků jako „*[k]ulturní statek, který je dokladem historického vývoje společnosti, jejího umění, techniky, vědy a jiných oborů lidské práce a života, nebo jest jí dochované historické prostředí sídlištních celků a architektonických souborů, anebo věc, která má vztah k význačným osobám a událostem dějin a kultury.*“ Věc se za účinnosti zákona o kulturních památkách stala památkou naplněním zmíněných znaků, tedy památkou se věc stávala ze zákona splněním stanovených znaků. Podle § 7 odst. 1 zákona o kulturních památkách platilo, že „*památky se zapisují z evidenčních důvodů do státních seznamů památek. Chráněny jsou i památky do těchto seznamů nezapsané.*“ Ustanovení § 7 odst. 3 téhož zákona pak stanovilo, že „*[n]árodní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou (§ 3). V ostatních případech rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru, případně Národního výboru města Brna, Národního výboru města Ostravy nebo Národního výboru města Plzně.*“ Z citovaného vyplývá, že za účinnosti zákona o kulturních památkách měl zápis v seznamech státních kulturních památek význam toliko evidenční. Jako kulturní památky totiž byly chráněny všechny předměty, které naplňovaly znaky uvedené v § 2 odst. 1 daného zákona, byť by nebyly zapsány ve státních seznamech kulturních památek.
24. S účinností od 1. 1. 1988 nahradil shora uvedenou právní úpravu ochrany kulturních památek, tedy zákon o kulturních památkách, zákon o státní památkové péči. Podle § 2

odst. 1 zákona o státní památkové péči „[z]a kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovitě a movité věci, popřípadě jejich soubory, a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.“

25. Byť citované ustanovení zakotvuje zákonné znaky kulturní památky, které jsou podobné vymezení památky v § 2 odst. 1 zákona o kulturních památkách, pak zákon o státní památkové péči obsahuje zcela zásadní odlišnost od zákona o kulturních památkách. Tou je nutnost vydání konstitutivního rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku. K překlenutí tohoto odlišného pojetí právní ochrany kulturních památek včlenil zákonodárce do zákona o státní památkové péči přechodné ustanovení § 42 odst. 1, podle něž „[k]ulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.“ Z uvedeného přechodného ustanovení tedy vyplývá, že u kulturních památek zapsaných do státních seznamů kulturních památek za účinnosti zákona o kulturních památkách zůstala památková ochrana zachována i po účinnosti zákona o státní památkové péči, tj. i po datu 1. 1. 1988. Naproti tomu u věcí, které splňovaly znaky vymezené v § 2 odst. 1 zákona o kulturních památkách, a které tak byly za účinnosti daného zákona památkami, ale které nebyly za jeho účinnosti zapsány do státních seznamů kulturních památek, status kulturní památky dnem 1. 1. 1988 zanikl.
26. Otázkou určení, zda věc je či není kulturní památkou i po 1. 1. 1988 ve smyslu přechodného ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči v řízení o určení právního vztahu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku 7. 2. 2018 č. j. 9 As 330/2016-192. V něm dovodil povahu řízení o určení právního vztahu s ohledem na ust. § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči tak, že „[s]myslem vedení řízení o určení právního vztahu je odstranění sporu nebo odstranění nejasností, které brání dotčené osobě v uplatnění jejích práv a které nelze vyřešit či odstranit v jiném řízení či prostřednictvím vydání osvědčení. Nejvyšší správní soud současně konstatuje, že takový je i smysl § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, který lze spatřovat ve stanovení jednoznačného a jednoduchého kritéria, pomocí něhož lze určit, zda je určitá věc po dni 1. 1. 1988 kulturní památkou (k tomu viz bod [53] shora). Kritéria zmíněná v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči neponechávají příliš prostoru pro nejasnosti, které by bylo třeba odstraňovat deklaratorním rozhodnutím vydaným v řízení o určení právního vztahu. Z díkce § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči lze vycíst tyto podmínky, za jejichž splnění se věc považuje za kulturní památku po 1. 1. 1988:
 - existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988,
 - provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů,
 - zápis věci jako kulturní památky,
 - možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l.).

Jde o podmínky, které bude zpravidla možné ověřit již na základě státních seznamů kulturních památek. Snad jen v naprosto výjimečných případech si lze představit vznik pochybností vztahujících se k obsahu samotného zápisu ve státních seznamech kulturních památek (např. z důvodu špatné čitelnosti zápisu). Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že řízení o určení právního vztahu nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve

státních seznamech kulturních památek, který existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a který jasně identifikuje zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Souladem s tehdy účinnými předpisy se míní i otázka, zda byl zápis proveden na základě způsobilého podkladu (rozhodnutí o zápisu) či zda vůbec bylo možno dohledat či identifikovat tento podklad.“

27. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že „řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu) nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky do státních seznamů kulturních památek byl proveden v souladu s tehdy účinnými předpisy, jde-li o zápis, který v těchto seznamech existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a který jasně identifikuje zapsanou památku“.
28. Ve světle citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu je v dané věci nutné posuzovat i otázku zápisu budovy č. p. 2 jako kulturní památky. Tedy, zda byly splněny podmínky vyplývající z díky § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči tak, jak je vymezil Nejvyšší správní soud. Jedná se o následující čtyři podmínky: 1) existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, 2) provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů, 3) zápis věci jako kulturní památky, 4) možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú. 1.).
29. Městský soud neshledal shora vymezené podmínky za splněné, jelikož z písemných podkladů, ze kterých vycházely správní orgány obou stupňů, nelze úspěšně dovodit závěr o splnění podmínek přechodného ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči na budovu č. p. 2.
30. Podle vyrozumění o zápisu nemovitě kulturní památky do státního seznamu kulturních památek podle § 7 zákona o kulturních památkách ze dne 26. 1. 1973, č. j. 180/73 Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody Středočeského kraje, byla na základě rozhodnutí školské a kulturní komise Okresního národního výboru v Mladé Boleslavi ze dne 11. 2. 1965 do státního seznamu nemovitých kulturních památek v kraji Středočeském pod č. 1599 zapsána kulturní památka „zámek čp. 1“, která byla specifikována takto: v kolonce *Obec (popř. i osada, v závorce okres)* bylo uvedeno „Kosmonosy, okres Mladá Boleslav“, v kolonce *Název (označení) a bližší údaje o umístění památky* bylo uvedeno pouze „zámek čp. 1“, jako vlastník byl uveden „MNV Kosmonosy, okres Ml. Boleslav“. Z doloženého vyrozumění nikterak nevyplývá, že by byla do seznamu kulturních památek zapsána budova č. p. 2 a kdo byl v té době jejím vlastníkem (uživatel). Vyrozumění svědčí toliko o zápisu kulturní památky „zámek čp. 1“ vlastníka „MNV Kosmonosy, okres Ml. Boleslav“, která byla co do umístění konkretizována jako „zámek čp. 1“, nikoli se samostatnou stavbou budovy č. p. 2 nacházející se na jiném pozemku parcelního čísla.
31. Součástí spisového materiálu je dále rozhodnutí Okresního národního výboru v Mladé Boleslavi, odboru školství a kultury ze dne 18. 2. 1965, tohoto znění: „Školská a kulturní komise ONV v Mladé Boleslavi v zasedání konaném dne 17. února 1965 znovu projednala návrh státního seznamu památek, který schválila s těmito dodatky: a/ Ze seznamu budiž vypuštěny budovy hotelu Větec Střední průmyslové školy strojnické v Mladé Boleslavi; b/ Dále budiž vyňata budova čp. 16./II. v Mladé Boleslavi, sv. Kamerál, protože tato budova byla vypuštěna z památkové ochrany výnosem ministerstva školství a kultury ze dne 18. 11. 1964 pod č. j. 26.713/64-V/2 /v důsledku přestavby v Mladé Boleslavi/. V příloze vracíme vyhotovení návrhu, ve kterém jsme shora uvedené objekty již vyškrtli.“ Ani z citovaného rozhodnutí nevyplývá ničeho ohledně zápisu budovy č. p. 2., popř. změny zápisu. Na

druhé straně citované písemnosti je kopie části blíže nespecifikovaných údajů z části psané na psacím stroji, z části psané perem: „1599 Kosmonosy 3 7 zámek I Boleslav, kat. č. 214/1 stav., čp. 1 kat. č. 1 stav. pův. renes., přest. v l. 1689-1709 G.B. Alliprandim, již. křídlo v r. 1836 (empírově přestav.) kvalitní zámecká architektura Z“.

32. Ve spisu je připojena strana 302 Rejstříku státního seznamu kulturních památek, kde jsou zapsány následující památky nacházející se v obci Kosmonosy, a to pořadové číslo zapsané památky a její název, takto: „1596 - býv. klášterní kostel NALEZENÍ SV. KŘÍŽE (nedaleko zámku č.kat. 17 stav.), 1596 (původně 1597, sloučeno s 1596) - býv. klášter piaristů (u kostela čp. 15, č.kat. 18 stav.), 1598 - Loreta (ambity, kostel sv. MARTINA, zvonice) (u silnice na MLADOU BOLESLAV, kat.č. 214/1 stav.), 1599 - zámek čp. 1 (kat.č. 1 stav.), 1600 - fara čp. 172, 1601 - 2 výklenkové kaple (sv. HELENA a Sv. FRANTIŠEK XAVERSKÝ) (jedna kaple v zámku, druhá u zámku), 1602 - socha sv. JANA NEPOMUCKÉHO (před zámkem kat.č. 224 pos.), 1598/7 (původně 1603) - socha sv. JANA NEPOMUCKÉHO (za zámkem směrem k DEBŘI, 1604 - vily při ústavu choromyslných od J. Krohy (čp. 405, 430), 1598/8 (původně 1605) náhrobky od JOS. MAXE (na hřbitově), 1598/6 (původně 1606) socha P. Marie Karlovské (Podzámecká ul. čp. 612). V citovaném seznamu kulturních památek v obci Kosmonosy budova č. p. 2 není uvedena, ani ji nelze pod žádnou zde citovanou věc nemovitou podřadit. Památka zapsaná pod pořadovým číslem 1599 je zde identifikována samostatně jako „zámek čp. 1 (kat.č. 1 stav.)“. Podle soudu v tomto v seznamu kulturních památek tak není uvedeno, že by zápis kulturní památky „zámek čp. 1“ zahrnoval i nemovitost jinou, a to budovu č. p. 2. Zapsaná kulturní památka zámek čp. 1 není v tomto seznamu jakkoliv blíže specifikována, resp. není zde uvedeno, že by zápis zahrnoval kromě stavby zámku č. p. 1 také jiné stavby. Z doložené strany 302 Rejstříku státního seznamu kulturních památek lze přitom seznat, že další zapsané památky jsou specifikovány podrobněji, např. pod pořadovým číslem 1598 je zapsaná památka „Loreta (ambity, kostel sv. MARTINA, zvonice)“, rovněž další věci (např. sochy) spadající pod kulturní památku zapsanou pod pořadovým číslem 1598 obsahují příslušní záznamy v rejstříku (viz 1598/7, 1598/8, 1598/6). Zápis budovy č. p. 2 do seznamu kulturních památek proto není doložen příslušným listem 302 Rejstříku státního seznamu kulturních památek. Jiný list Rejstříku státního seznamu kulturních památek nacházejících se v obci Kosmonosy, není součástí správního spisu.
33. Ve správním spisu je dále evidenční list nemovité kulturní památky evidované pod pořadovým číslem 1599 s názvem „zámek čp. 1“. V rubrice č. 6 „Blížší označení umístění památky: čtvrt.; čp., ulice (náměstí), popř. místní trať, č. parcely, aj.“ nejsou uvedeny žádné údaje. V rubrice „Vlastník (správce, trvalý uživatel):“ je uvedeno: „MNV Kosmonosy“. Pod rubrikou č. 9 Popis památky (včetně sochařské, malířské, popř. i jiné výzdoby) je památka popsána jako barokní čtyřkřídlá jednopatrová budova uzavírající obdélníkový dvůr, dále jsou detailně popsána jednotlivá průčelí a křídla budovy, včetně nádvoří. Jako důvod ochrany památky je pod č. 12 uvedeno „kvalitní zámecká architektura“. Evidenční list byl zpracován v roce 1970.
34. Dále je součástí správního spisu evidenční list kulturní památky evidované pod pořadovým číslem 1599/Z s názvem „Kosmonosy – zámecký park“. Pod rubrikou č. 6 Blížší označení umístění památky je památka specifikována následovně: „zám. areál leží při západním okraji obce 250 m.n.m., k.ú. Mladá Boleslav Parc.č.: 1365, 1363, 1364, 1104/2, PSC 293 06 Mladá Boleslav 3,5 ha“. Pod rubrikou č. 8 je jako vlastník uveden „MěNV Mladá Boleslav“. Památka je popsána v listu pod rubrikou č. 9 takto: „a/Zámecký areál leží při západním okraji obce, k areálu patřila i původně renesanční obora a piaristický klášter se zahradou a kostelem. b/ Areál – zámek se zahradnický upraveným okolním, t.j. před V průčelím, S průčelím, Z průčelím

s alejí a vlastní zámecký park přiléhající k J průčelí zámku. c/ U pův. renesanční čtyřkřídlé budovy z l. 1560-70, byla doložená pravidelná dispozice renesanční zahrady, která se rozkládala V, J a JZ od zámku (...) Jižní průčelí zámku přechází do parku *salla terrenou*. Dnes vede k Z průčelí stará alej. Zahradnický upraveno S a V okolí zámku. Vlastní park na ploše J od zámku, svažující se od S k J. Část přiléhající k J průčelí na rovině a od spodní části parku oddělena terasní zdí. Ve spodní části parku jedno velké a jedno menší jezírko. Po celé ploše parku porosty /většinou stromové patro/ v řídkém zápoji.“ Pod rubrikou č. 12 je jako důvod ochrany památky uvedeno: „Doklad vývoje zahradní architektury – pův. renes. Zahrada / po r. 1560-70/ přeměněna v barokní zahradu /po r. 1697-1709/a v pol. 19. stol. přeměněna v krajinářský park.“ Tento evidenční list byl vypracován dne 25. 9. 1985. Součástí listu je doplňkový list kulturní památky, v němž je k rubrice č. 6 doplněno: „227/2, 226/2, 225, 1367, 1366, 229, 227/1, 3/1“. K rubrice č. 9 je doplněno: „Cca 50 m od J průčelí terasní zeď s půlkruhovými baštami, u Z průčelí terasní zeď s balustrádami, u jižní terasní zdi torzo romantických uměleckých vodopádů. Kovaná vrata s brankami ve Vstupu, kované mříže severně a východně od zámku. Osvětlení není. Severní a západní okolí zámku pilíře s poli kovaných mříží, celý park jižně od zám. budovy plná ohradní zeď.“ O tom, že by zapsaná kulturní památka „zámek čp. 1“ zahrnovala taktéž budovu č. p. 2, nesvědčí ani citovaný evidenční list nemovité kulturní památky. V něm je zapsaná kulturní památka označena pouze názvem jako „zámek čp. 1“, přičemž není nijak blíže specifikována co do umístění této památky. Samotný popis památky pak zahrnuje pouze charakteristiku budovy zámku. Že by součástí zapsané památky „zámek čp.1“ byla také budova č. p. 2, není v evidenčním listu jakkoli uvedeno. Uvedené nevyplývá ani z evidenčního listu vztahující se k památce pod názvem „Kosmonosy – zámecký park“ evidované pod pořadovým číslem 1599/Z. Ačkoliv je v popisu památky velmi podrobně uvedeno, co zámecký areál zahrnuje, včetně uvedení dvou jezírek, terasové zdi či v doplňkovém listu poznamenané ohradní zdi, jakož že areál zahrnoval původně i renesanční oboru a piaristický klášter se zahradou a kostelem, není jako součást zámeckého areálu jakkoli zmíněna budova č. p. 2. Ke shora uvedenému lze uvést, že popsané dokumenty samostatně ani ve svém souhrnu nedokládají zápis budovy č. p. 2 do seznamu státních kulturních památek před rokem 1988.

35. Žalovaný vyvozuje existenci zápisu z následujících skutečností (viz str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí): „[D]o rejstříku státního seznamu byla na základě rozhodnutí ONV Mladá Boleslav ze dne 18. 2. 1965, čj. Škol.-Kult.138/65, zapsána kulturní památka č. 1599 „zámek č. p. 1“. Z tohoto hlediska je zásadní, že podle Metodických pokynů č.j. 1211/1961 ze dne 3. 3. 1961 k založení a jednotnému vedení státních seznamů kulturních památek, oddíl II č. 1, se nemovitá kulturní památka eviduje podle popisného čísla hlavní budovy, přičemž se za kulturní památku považuje i skupina budov a přilehlých ploch, které tvoří historicky spolu související jednotku. Z tohoto důvodu je ve státním seznamu zápis proveden ve znění „zámek č. p. 1“. Při tzv. generální aktualizaci, jejímž účelem bylo „zpřesnění dosavadní evidence nemovitých kulturních památek a získání spolehlivých podkladů pro státní seznam a pro budoucí založení Ústředního seznamu nemovitých kulturních památek“ (...) byl popis památky zpřesněn o její součásti a to jak v tzv. Jmenném seznamu, tak v kartách tzv. Generální aktualizace, které jsou rovněž součástí státních seznamů. V uvedeném zpřesnění je pod číslem 1599/2 uvedena budova panského dvora. Přestože v kartě ani seznamu není uvedeno č. p. budovy, jedná se zcela nepochybně o budovu č. p. 2. Tuto skutečnost potvrzuje mimo jiné i mapa stabilního katastru z roku 1842 a dobová vyobrazení z roku 1752 a 1833. Podotýkám, že ke ztotožnění budovy panského dvora a budovy č. p. 2 navíc vede i skutečnost, že v kartě Generální aktualizace pro budovu panského dvora je v kolonce využití uvedeno „dříve hospodářský objekt, dnes převážně administrativní prostory stát.

statku“, což odpovídá tvrzení žadatele v odst. 8 žádosti. Žádné další budovy (*sýpka, stodola, obytný domek*), které stojí v prostoru statku, nejsou typologicky zaměnitelné za budovu panského dvora.“ Taková konstrukce dovozující zápis budovy č. p. 2 do seznamu kulturních památek však ve světle shora popsáných předložených dokumentů nemůže obstát. Z předložených podkladů, a to ani fotografií, nikterak nevyplývá, že by za součást kulturní památky „zámek čp. 1“ byla zapsána také budova č. p. 2., i s přihlédnutím ke skutečnosti, že za kulturní památku jsou považovány shora jmenované sochy, či klášter a další památky popsané pod bodem 32. tohoto rozsudku. jako kulturní památky odlišné od zámku č.p. 1. Pokud by tehdy cílem bylo budovu č. p. 2 zohlednit za kulturní památku, lze důvodně předpokládat, že by tato v uvedeném seznamu též byla uvedena. Kulturní památka „zámek čp.1“ je uvedena v Rejstříku státního seznamu kulturních památek, jakož i v doloženém vyrozumění o zápisu konkretizována pouze jako „zámek čp. 1“. Bližší konkretizace zapsané památky *zámek čp. 1* je obsažena v doložených evidenčních listech, kde je podrobně popsána stavba zámku, zámecký areál s jezírky či terasní zdí. O budově č. p. 2 či o jakkoli jinak označené samostatné budově, jež by měla tvořit součást zapsané kulturní památky, v evidenčních listech není učiněn jediný relevantní záznam.

36. Podle soudu zápis budovy č. p. 2 jako kulturní památky nelze dovozovat podle shora zmiňovaného metodického pokynu ze dne 3. 3. 1961 č. j. 1211/1961 k založení a jednotnému vedení státních seznamů kulturních památek, jak to činí žalovaný. Je třeba připomenout, že metodický pokyn není obecně závazným právním předpisem, nýbrž vnitřním předpisem, který určuje, jak mají postupovat správní orgány např. při evidenci kulturních památek. Ačkoli zmiňovaný metodický pokyn není součástí předloženého spisového materiálu, pak podle žalovaného z něj vyplývá, že se nemovitá kulturní památka eviduje podle popisného čísla hlavní budovy, přičemž se za kulturní památku považuje i skupina budov a přilehlých ploch, které tvoří historicky spolu související jednotku. Jestliže by měly být spolu s budovou zámku čp. 1 evidovány i další stavby, pak by takové budovy měly být specifikovány v rozhodnutí o zápisu, případně v zápisu samotném či evidenčním listu kulturní památky. Ze zápisu kulturní památky „zámek čp. 1“ však nelze *a priori* dovozovat zápis další samostatné budovy či budov, jak má na mysli žalovaný v metodickém pokynu, jelikož soudu nebyla předložena žádná podkladová písemnost, z níž by vyplývalo, že se takový zápis vztahuje i na budovu č. p. 2. I když pod názvem kulturní památky označené jediným číslem popisným lze evidovat i další stavby se samostatnými čísly popisnými či bez vlastních popisných čísel, pak z podkladů musí být zřejmé, na které konkrétní věci (stavby) se zápis vztahuje. Takový podklad však v daném případě chybí.
37. Zápis budovy č. p. 2 do seznamu státních kulturních památek nelze dovozovat ani z tzv. karet Generální aktualizace či Jmenného seznamu. Žalovaný argumentuje tím, že při Generální aktualizaci byl popis památky zpřesněn o její součásti ve Jmenném seznamu a v kartách Generální aktualizace, v zpřesnění je pod číslem 1599/2 uvedena budova panského dvora, v kartě ani seznamu není uvedeno č. p. budovy, pak se jedná o budovu č. p. 2., což potvrzuje i mapa stabilního katastru z roku 1842 a dobová vyobrazení z roku 1752 a 1833. S takovou argumentací žalovaného se však nelze ztotožnit. Ve sběrném formuláři G.A. – část 1. je pod číslem rejstříku 1599 evidována památka „areál zámku“, v rubrice č. 6 *Bližší označení památky* je tato vymezena čp. „1“, ulicí „Podzámecká a Revoluční“ a místní tratí „záp. část obce“. Na příslušné straně sběrného formuláře je v levém okraji mimo formulář ručně napsáno: „1. zámek 2. budova panského dvora 3. obytný domek vedle panského dvora 4. zámecký park 5. dělicí terasní zeď v parku 6. jezírko v parku 7. ohradní zeď parku s branou a vázami“. V rubrice č. 5 formuláře *Název (označení) památky*: je uveden toliko „zámek“.

V rubrice č. 6 formuláře *Bližší označení památky* jsou k vyplnění tyto údaje: čp., ulice (náměstí), popř. místní trať, č. parcely. Je zde uvedeno pouze číslo popisné „1“. Pod rubrikou č. 14 Dřívější i současný způsob využití a případné návrhy opatření je pak uvedeno „*dříve šlechtické sídlo, dnes mateřská škola, základní škola a domov mládeže*“. Z takového vymezení nelze s potřebnou jistotou seznat, zda i budova č. p. 2 má požívat stejné ochrany jako zámek čp.1. Na doložené straně (24) jmenného seznamu je pod číslem 1599 uveden „*areál zámku čp. 1*“, označení památky v tomto jmenném seznamu se neshoduje s názvem zapsané kulturní památky pod pořadovým číslem 1599, kde je v seznamu kulturních památek zapsán toliko „*zámek čp.1*“. K této položce jmenného seznamu jsou uvedeny následující údaje: 1599/1 zámek čp. 1, 1599/2 budova panského dvora, 1599/3 obytný domek vedle panského dvora, 1599/4 zámecký park, 1599/5 dělicí terasová zeď s 2 rondely v parku, 1599/6 jezírko v parku, 1599/7 ohradní zeď parku s branou a vázami. Budova č. p. 2 má právě č. p. 2, jiným číslem není označena. Ze zmínky o „*budově panského dvora*“ ve jmenném seznamu a sběrném formuláři GA nelze ničeho dovozovat o zápisu budovy č. p. 2 do seznamu státních kulturních památek. Tato „*budova panského dvora*“ není ve jmenném seznamu ani formuláři jakkoliv blíže specifikována tak, aby bylo možné přesně určit, o jakou stavbu se jedná. Uvádí-li žalovaný, že skutečnost, že se jedná o budovu č. p. 2, vyplývá z mapy stabilního katastru z roku 1842 a dobového vyobrazení z roku 1752 a 1833, je nutné doplnit, že takové podklady nejsou součástí Ústředního seznamu kulturních památek České republiky, jak vyplývá z výpisu z Ústředního seznamu kulturních památek ze dne 13. 12. 2017 č. j. NPU-310/97821/2017. Zároveň soud dodává, že řada položek podřazených ve jmenném seznamu pod „*areál zámku čp.1*“ je součástí kulturní památky zapsané pod pořadovým číslem 1599 „*zámek čp.1*“, jak vyplývá z doložených evidenčních listů (zámecký park, dělicí terasová zeď s 2 rondely, jezírko v parku, ohradní zeď parku s branou a vázami), o budově panského dvora však v těchto listech není jediná zmínka. Stejně tak není zapsaná kulturní památka „*zámek čp. 1*“ konkretizována zahrnutím „*budovy panského dvora*“ do Rejstříku státního seznamu kulturních památek, rozhodnutí o zápisu, případně vyrozumění o provedeném zápisu památky. Naproti tomu lze zmínit jiné položky jmenného seznamu, u nichž uvedené údaje v tomto seznamu mají svůj odraz také v Rejstříku státního seznamu kulturních památek, tedy u nich je patrný zápis jednotlivých věcí (staveb) jako kulturní památky. Pod číslem 1601 je na příslušné straně jmenného seznamu uvedena položka „*soubor výklenkových kaplí*“, pod níž je uvedeno „*1601/1 výklenková kaple 1 /západní/“ a „1601/2 výklenková kaple 2 /východní/“*, totožným pořadovým číslem je v Rejstříku státního seznamu kulturních památek uvedena kulturní památka „*2 výklenkové kaple (sv. HELENA a Sv. FRANTIŠEK XAVERSKÝ (jedna kaple v zámku, druhá u zámku))*“, tedy jednotlivé podpoložky jmenného seznamu jsou zapsány přímo ve státním seznamu kulturních památek. Stejně tak je tomu u další položky uvedené na příslušné straně jmenného seznamu. Pod pořadovým číslem 1598 je uveden „*areál Lorety*“, položky podřazené pod tento soubor přitom mají svůj odraz i ve státním seznamu kulturních památek. Pod pořadovým číslem 1598 je zapsána památka „*Loreta (ambity, kostel sv. MARTINA, zvonice)*“, dále jsou k tomuto pořadovému číslu zařazeny památky pod čísly 1598/7 „*socha sv. JANA NEPOMUCKÉHO*“, 1598/8 „*náhrobky od JOS. MAXE*“ a 1598/6 „*socha P. MARIE KARLOVSKÉ*“. Takový zápis v případě budovy č. p. 2 ve státním seznamu kulturních památek chybí.

38. Soud proto uzavírá, že obsah spisového materiálu ve svém souhrnu nesvědčí o splnění podmínek ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, tedy že byl proveden

zápis za účinnosti dřívějších právních předpisů, jednalo se o zápis věci jako kulturní památky a je možno identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky 116/1959 Ú.l.) k datu 1. 1. 1988. Spisový materiál v daném případě není dostatečným podkladem pro závěr žalovaného, že tyto podmínky byly naplněny.

39. Pro úplnost soud k námitce žalobkyně, že ministr ve věci aplikoval opačný právní závěr než v rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016 č. j. MK 34092/2016/OLP, uvádí, že je třeba vzít v úvahu, že v mezidobí mezi vydáním tamního rozhodnutí ministra a vydáním napadeného rozhodnutí byl vydán shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018 č. j. 9 As 330/2016-192, závěry v tomto rozhodnutí uvedené musel vzít žalovaný, potažmo ministr při rozhodování o žádosti žalobkyně v potaz.
40. *Obiter dictum* k námitce nicotnosti zápisu objektu *zámek č. p. 1* soud uvádí, že tato námitka jde nad rámec přezkumu řízení soudu, neboť se nevztahuje k budově č. p. 2, o jejíž určení žalobkyně žádala.
41. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správnímpisu.
42. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán. V novém řízení se ministr v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat jednotlivými podmínkami přechodného ustanovení § 46 odst. 1 zákona o státní památkové péči, a vypořádá i námitky uplatněné žalobkyní v žalobě.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Repliku žalobkyně ze dne 3. 3. 2020 soud nepovažoval za důvodnou, neboť byla převážně zopakováním žalobní argumentace. Zástupce žalobkyně na výzvu soudu nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, soud k tomuto ze systému ARES ověřil, že zástupce žalobkyně plátce DPH není. Žalobkyni tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. listopadu 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu